

Nogle Bemærkninger

om

Sundhedstilstanden og veterinært Tilsyn

med

Hornkvæget i de nordamerikanske Fristater.

Beretning til Indenrigsministeriet fra Generalkonsul E. St. A. Bille.

Det vil formentlig være Deres Excellence bekendt, at Unionens Landbrugere, navnlig i de vestlige Stater, for nogle Aar siden organiserede sig i en stor, over hele Landet forgrenet Forening, som antog Navnet „The National Grange“. Anledningen til Foreningens Stiftelse var nærmest de store Jernbaneselskabers Misbrug af deres Magt, som ikke alene viste sig i ubillig høje Fragttaxter for Agerbrugets Frembringelser, men ogsaa i Chicanerier og Begunstigelser af forskjellig Art. Det lykkedes „the Grange“ i forholdsvis kort Tid at bringe Jernbanerne til at indrømme de væsentligste af deres Fordringer, og dermed havde Organisationen paa en Maade udspillet sin Rolle. Imidlertid bestaaer den endnu og har siden rettet sin Opmærksomhed paa andre Forhold, der ere af Betydning for det amerikanske Agerbrug.

Det aarlige Møde af „the National Grange“ er afholdt for kort Tid siden. Den Gjenstand, som navnlig har optaget Interessesen, er Sundhedstilstanden imellem Hornkvæget og Nødvendigheden af et gennemført veterinært Tilsyn med samme, saavel for selve Kvægavlens Skyld som af Hensyn

til Indførselen af levende Kreaturer til England. Dette Spørgsmaal har samtidig føjselsat et indflydelsesrigt Møde af Kvægopdrættere og Kvæghandlere, som fandt Sted i Chicago for kort Tid siden i Forbindelse med et meget interessant og for den amerikanske Kvægavl betydningsfuldt Dyrskue. Da dette er et Anliggende, som indirekte kan faa stor Indflydelse paa Danmarks Udførsel af levende Kreaturer til England, skal jeg tillade mig noget nærmere at behandle denne Sag.

Det vil erindres, at ved „The Contagious Diseases (Animals) Act“ af Efteraaret 1878 ordnedes hele den fremmede Tilførsel af levende Kreaturer til Storbritannien og Sundhedspoliti-Tilshynet med dette. Medens Canada og de øvrige Dele af „The Dominion“ ligesom de fem privilegerede europæiske Stater — deriblandt Danmark — bevarede Friheden til under skarpt Tilshyn at indføre levende Kreaturer og, naar ingen Symptomer paa Sygdomme vise sig hos disse, at sende dem til indenlandske Markeder, opstilledes der et kategorisk Forbud imod alt amerikansk Kvæg. Dette skal være slagtet inden 14 Dage efter Landsætningen, og da denne kun kan ske i to Havne (Liverpool og Deptford), hvorfra det ikke levende maa forsendes videre, og hvor Opstaldningen er meget kostbar, vil det praktisk sige det Samme som, at amerikanske Kreaturer, naar de ikke kunne smugles ind ad Omvejen over Canada, strax maa slagtes. Det Tab, som opstaaer for Opdrætterne og Exportørerne derved, at de ikke frit kunne benytte Markedets Chancer, men skulle sælge strax, er meget betydeligt; det anslaaes til mellem 10 og 25 Pd. pr. Hoved, efter gode Autoriteter til 20 Pd. i Gjennemsnit, og paa de c. 100,000 Stykker, som nu udføres aarlig, bliver Tabet faaledes 2 Mill. Dollars. Men det er i Virkeligheden langt større, thi hvis Indførselen var fri, saa at Uffenderne kunde vælge deres Marked, hvor de bedst fandt deres Regning derved, vilde det ikke være Hundredetusinder, men snart en Million af Kreaturer, som vilde blive forsendte levende over At-

lanterhavet, og denne Form af Kjødudførsel vilde mere og mere fortrænge den for Tiden overvejende Forsendelse af fersk slagtet (afkølet eller frossent), saltet, røget og paa anden Maade tilberedt Kjød, hvilken nu kunstig udvikles ved hin Indskrænkning af den levende Export.

Grunden til det engelske Forbud er den i de Forenede Stater stadig herskende ondartede Lungesyge (Pleuro pneumonia) og Mangelen af et veterinært Statstilsyn, som kan bekæmpe Sygdommen og ialfald garantere imod Udførselen af syge eller smittede Dyr. At Epizootien er tilstede, at den er bleven kronisk i de østlige Stater, og at den derfra ved Smitte fra Gaard til Gaard udbreder sig imod Vest og Syd, er officielt erklæret af Agerdyrknings-Departementets Embedsmænd og indrømmes af Kvægopdrætterne, som ere opfyldte af Bekymring for de mulige Konsekventer. Et af det Offentlige anerkjendt veterinært Tilsyn eksisterer ikke, og det er paa Tilvebringelsen af et saadant, at Bestræbelserne ere rettede. I sidste Kongres har der foreligget tre Forslag i denne Retning, et fra „The Treasury“, et fra Agerdyrknings-Departementet og et fra General Keiser fra Ohio; de søgtes sammenarbejdede i Husets Udvalg for agronomiske Anliggender, hvis Formand er Mr. A. P. Forsythe, men Forsøget var ikke heldigt, og Spørgsmaalet er fremdeles hvilende. Hidtil har den største Vanskelighed bestaaet deri, at de enkelte Staters Selvfærdighedsfølelse har modsat sig en unionel Lovgivning paa dette Omraade, medens samtidig Unionens Højesteret har erklæret, at Lovgivning herom i de særlige Stater er en Overtrædelse af den Regel i Forfatningen, ifølge hvilken Samkvæmmet imellem Staterne indbyrdes er underkastet Forbundslovgivningen.

Kvægopdrætterne rette derfor deres Bestræbelser paa at formaa Kongressen til at optage Spørgsmaalet i den nu forestaaende Sessjon. Mødet i Chicago vedtog enstemmig en Beslutning i denne Retning. Den erklærer det først for Kongressens bydende Pligt at vedtage en Lov, som kan for-

hindre Sygdommens Forplantelse til hidtil skaanede Stater og snarest muligt fuldstændig udrydde den. Den anbefaler dernæst som et forberedende Skridt, at der ansættes en eller flere Veterinær=Inspektører, som med Sikkerhed kunne angive Sygdommens nuværende Arnested og Grænser. Den betegner endelig General Reifers Lovforslag som det, der nærmest løser den Opgave at skabe et sagkyndigt og virksomt unionelt Tilsyn med smitsomme Sygdomme hos Kvæget, og anbefaler varmt dets Vedtagelse „med en Tilføjning, som behøvdiger til at give Regler og Forrifter for Omsætningen af levende Kreaturer i en for smittet erklæret Stat, Territorium eller Distrikt, eller for deres Befordring igjennem saadanne, eller til efter Skjøn, naar den almindelige Sikkerhed kræver det, absolut at forbyde deres Flytning“. Der anbefales en ubetinget Nedslagning af alle syge og mistænkte Dyr imod partiel Erstatning.

De amerikanske Landmænd og Kvægopdrættere paakalde saaledes med indtrængende Bøn en Lovgivning og Foranstaltninger, som Danmark længe har besiddet, hvilke det kan takke for Bevarelsen af sin Indførselsfrihed i England, og som det bør bestræbe sig for at bevare i usvækket Kraft samt at udvikle og forbedre i enhver Retning, selv om hertil udfordres nogen Udgiftsforøgelse. Det amerikanske Exempel viser, hvor dyre de Penge kunne blive, som paa dette Omraade bespares.

Skulde Indførselen af levende Kreaturer fra Unionen blive frigiven i England, vilde der herved opstaa for os en Konkurrence af meget følelige Virkninger; den vilde rimeligvis feje os helt bort af Markedet, hvis vi ikke i Tide havde belavet os paa at møde den. En saadan Eventualitet er dog ikke lige for Døren. Der er en ikke ganske kort Vej fra Chicago=Mødets og „The Granges“ Andragender til en unionel Lov. Naar denne kommer, skal den dernæst have nogen Tid til at virke for at blive Herre over Sygdommen. Først naar dette er skeet, vil der kunne blive Tale om en Forandring i

det engelske Forbud, og her ville forskjellige Interesser — baade de engelske Kvægopdrætteres og de amerikanske Rjodtilberederes — rejse Modstand saa længe som muligt. Der er altsaa ingen overhængende Fare i Øjeblikket. Der er nogen Frist at løbe paa, men denne turde det ogsaa gjælde om med Klogskab og Fremsyn at benytte i enhver Retning. Naar til en vistnok meget nødvendig Forbedring af vore udførte Kreaturers Kvalitet behøves der en ikke ganske kort Tid.

Den ondartede Lungesyge ansees her for langt farligere og skadeligere end Kvægpesten. Man kjender denne i den nye Verden under Navnet Texas=Feberen, og den har anrettet betydelige Ødelæggelser. Men skulde Pleuro pneumonia først for Alvor tage fat i de umaadelige Hjorder, der nu bedække de udtømmelige Græsgange i Texas, Colorado, Arkansas og endnu flere unge Stater, saa vilde Tabene snart gaa i Hundreder af Millioner Dollars. At det ikke alt er skeet, ligger deri, at Kreaturtransporten næsten udelukkende gaaer fra Vest til Øst, kun ganske undtagelsesvis (Tillægsdyr) fra Øst til Vest.

En i Europa kun altfor velbekjendt Kreatursygdom, nemlig Mund- og Klovesygen, der i vor Forbindelse med Englands Kvægmarkeder spillede praktisk en større Rolle end den farlige Lungesyge, er ny for Amerika. Den findes her imidlertid og gaaer under Navnet „Apthons Fever“, angribende ikke blot Kloddyr, men ogsaa Heste og Hjertræ. Denne Epizootis store Smitsomhed vil under den herskende Mangel paa veterinært Tilsyn bevirke dens snarlige Udbredelse over et udstrakt Areal.

Svinene, der nu spille en saa vigtig Rolle i Amerikas Udførsel — til Chicago førtes der alene i den Uge af November, da jeg opholdt mig der, 300,000 Svin, og af disse bleve næsten de ni Tiendedele slagtede og behandlede der, altsaa efter en Maalestok af 45,000 om Dagen — hjemføges for Tiden stærkt af en meget ondartet og dræbende Sygdom:

„The Hog Cholera“. Der udføres vel næppe levende Svin herfra til Danmark, og ialfald er denne (forøvrigt ikke ganske nye) Sygdoms Inkubationstid vistnok for kort til at kunne overstige Passagen over Atlanterhavet. Men det vil dog ikke kunne skade at have Opmærksomheden henledet herpaa.

Disse Sygdomsformer ville forøvrigt vistnok bidrage til at hidføre den ønskede Lovgivning. Og saa udenfor Landbrugernes Kredse gjør den Mening sig gjældende, at der her er en Lufte, som bør udfyldes, og det er i denne Henseende betegnende, at Pressen i New-York har begyndt at fæstelsætte sig med Spørgsmaalet.
